VIRUS.

Poetry, Histoires & Collages

by Peter Beda

Ni oubli, ni pardon
Survivre, ou vivre

Alles moet anders
Hoopstad
Messages from the
Confinement Facility
Bruxelles
City Scene

2020

www.bru-energiebe

beats
WHAT?!
ECLECTIC SOUL
ENFANT
PERDU
jazz
re:freshed
montana
BRUSSELS
FRESH!
jazz re:freshed
ジャズリ・フレッシ
RADIO GALAXY
= THE HUE
Aurora
Limited Edition
ACID
JAZZ
AND Salute
THE Sun
THE WRITINGS OF
SUZY KASSEM
KIOSK
RADIO
create.
UPR
OCK
RECORDINGS
Unrock
brussels
electronic
marathon
12-13-14 Oct 2018
#BEM18
RADIO
PANIK
FUCK YO
VIER
101
KEEP
LONDON

je zal altijd zien

ze sloten de grenzen
en ik dacht,
wat doe ik nog in België?

toen ik wou gaan fietsen
begon het te regenen

het zwembad is al weken dicht
ik heb nog twee rollen wc-papier

de blauwe maan
de vogels hoog in de bomen

ze beloven zon dit weekend

ik isoleer mezelf al jaren
maar nu ineens
is het van moeten

op straat is iedereen braaf
een hand voor de mond

ondertussen
vallen overal
de maskers
af

VIRUS.

POETRY, HISTOIRES & COLLAGES BY **PETER BEDA**

Madness

we have to
find a way
out of this
madness
disguised
as a
paycheck

On se calme

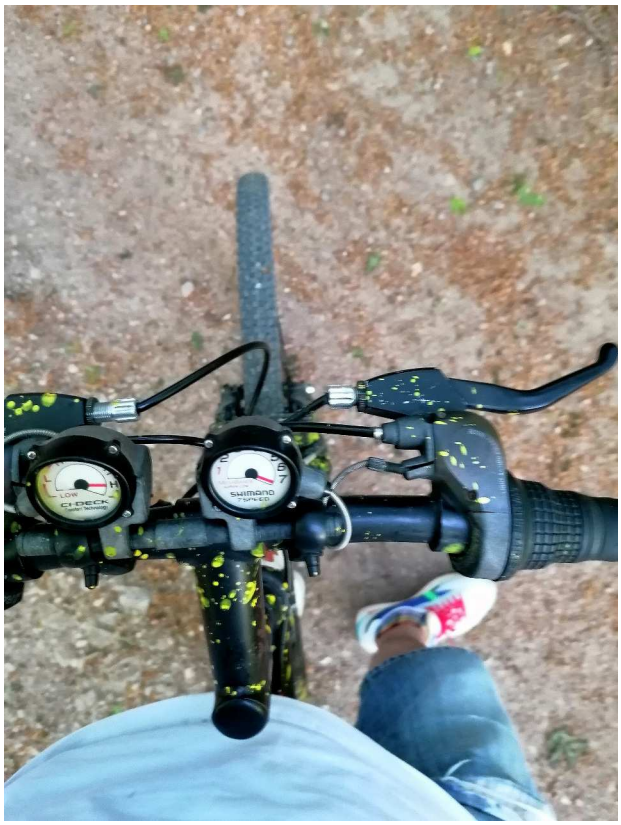

virer vers la droite, lavage cerveau en masse
on se calme

retour à la normale, on trace en terasse
on se calme

s'enfuir en avion, direction la plage
on se calme

ne plus respirer, mais que fait la police?
on se calme

boire de l'eau et manger du riz
on se calme

rester chez soi, isolé dans sa bulle
on se calme

sur les réseaux
on se calme

insta-stories
on se calme

pour le mal et pour le pire
on se calme

un masque ou pas, comme un sparadrap
on se calme

fait chaud au pôle nord, on dirait Ibiza
on se calme

relancer la croissance, produire à outrance
on se calme

Survivre, ou vivre

Je ne fais plus confiance à personne
Ni les femmes, ni les hommes…
Endetté, rejeté, éjecté de mes propres rêves
Trève de plaisanterie, tombent les masques, suicide

En tout cas, je cours pas le risque de m'ennuyer
Avec ma collection de vinyles et mes magazines
Le frigo rempli de pâtes, et le plein de vitamines
J'ai tout ce qu'il me faut, même des livres

Mais.. je ne veux plus me battre
J'arrête d'écrire, j'arrête de vivre
Comme un homme politique qui parle dans le covide
La vie, c'est comme un virus nommé Survivre

Ni moi, ni toi, ni l'amour, ni la guerre
On a fait tout, ce qu'on pouvait faire
Pour oublier la société de consommation
Faut pas rêver mais s'inventer, un autre monde

Survivre, ou vivre?
Travailler pour un maître, ou l'être?
Si survivre nous a, jusqu'à présent, empêchés de vivre..

Ce qu'il faut faire, c'est changer le délire.
Sortir de l'ombre, changer le monde.

L'aliénation est devenue sociale dans le combat
contre l'aliénation naturelle. (raoul vaneigem)

WRITTEN BY **PIERRE CITRON**

The headache that wouldn't go away

on the last day of work he broke down
completely rock bottom
lost for words, riddled by tears of nonsense

this job pays you well for your silence, they said
as his soul, late on the downpayments,
complained endlessly of an unjust world

he lay in bed for five days and nights
feverish, shivering, sweating
his dreams speaking in tongues

looks like you picked the wrong week to quit smoking,
a female doctor said, as she put a needle deep inside his nose

she called him back a few days later

- we have your results, you don't have the Rona
society would like to show you eternal gratitude,
thanks to you, we can now go back to normal

breathless, tired, washed up, isolated
and alone

he waited
for change
to come

CONTACT
+32-48888-1377
72soul@gmail.com
WEBSITE
www.lazyrebel.tumblr.com

© 2020 by Lazy Rebel Magazine. You aren't broken. The culture is. Change or accept the culture you live in. There is no such thing as intellectual property. Don't be yourself, be us.

Amoral à normal

Anormale, la morale ?
C'est le nouveau normal
Relax, reste calme
Un jour on crame,
Un jour on rame

J'ai pris un rendez-vous pour aller nager
Au fond de l'âme, on est ensemble, ça va aller
Trop de bipolaires, c'est dans l'air du temps
Bloqué à la barrière, les frontières s'estompent

et après, on fait comment?
quand la vie c'est de la merde, on peut le dire
notre douleur la plus intime est universelle
un grain de sel dans la ligne de mire
toucher le fond, nager pour ne pas se noyer
restez actif, voir des gens, et bien manger

je ne crois pas à la dépression
c'est la vie occidentale qui dicte nos saisons
et nous en subissons les symptômes
comment se sentir bien dans un monde qui va mal
trouver un travail qui a du sens,
croiser des gens qui parlent vrai
trop de types avec des égo susceptibles
nous font croire que c'est nous le problème

ce n'est pas contre toi que tu dois te fâcher

une vingtaine de gouttes et je suis déjà
un peu plus tendre
aller marcher un week-end dans la nature
pour se détendre
ne rien dire au taff, et tout le monde
trouve ça normal

de temps en temps je dis quelque chose
de complètement banal
pourquoi c'est les vieux et les diabètes
qui sont morts du virus, sans plus?
on est ce qu'on mange, on nous cache
ce qui nous dérange

trois mois d'isolement, je cherche un nouveau hobby
le sourire bon enfant, le soleil sur mon visage
rien à donner, tout est à prendre

PIERRE CITRON

Alles moet anders

Een open gedicht voor een gesloten cultuurwereld.

> *De tijden zijn anders, we gaan alles veranderen*

doe niet zo cool, ge zijt ne fool,
uw ego is te groot voor die
kleine kop
luid spreken geeft u geen
gelijk, uw non-beleid maakt
alles kapot
nooit meer dorst, avondklok,
na 10 uur gaan de
nachtwinkels op slot
mannen zonder plannen
regeren alles, maar hou mijn
naam daarbuiten
de klaagcultuur hoeft geen
subsidie, wij werken enkel
voor de duiten
stop met stoefen over skills,
niemand geeft een fok
big pharma betaald de bills,
aandeelhouders houden van
maggie de block
de tijden zijn anders, we gaan
alles veranderen
de passé is over en oud, willem
vermandere

kijk eens goed naar KVS,
VRT, Bozar, AB en 't
Saaitheater
ze wisselen seniele
directeurs als pedofiele
paters
witte oude mannen willen
hun machtspositie behouden
achter gesloten deuren
gebeuren dingen die we niet
vertrouwen
zwijg van uw bedoelingen,
hoe goed ze zijn doet er niet
toe
kijk eens naar buiten, uw
toekomst ligt op straat,
domme vlaamse koe
wij willen mokro's, polaks,
asians en blacks, vrouwen en
homo's met jonge geesten
valse leiders die op hun
postje willen blijven, smijten
we buiten als eerste

dit gaat er gebeuren: we
blokkeren die handel en
geven uw instelling wa kleur
we stampen deuren open en
maken cultuur zonder laag
onderdrukkend gezeur
we zijn te vaak scheef
bekeken door een
uitgedoofde blik, we gaan
heropbouwen die shit
fok dat koloniaal gedoe, da
systeem zijn we moe, dat is
niet *how we do*
uw raad van bestuur is
verziekt door politieke
invloeden, dat gaat nergens
naar toe
ton préservatif n'est pas
représentatif voor mijn
multi-gender inter-raciale
wereld
corrigeons le narratif en
zoekt u een ander lief
un bonhomme is nog geen
kerel

Ni oubli, ni pardon.

Op 10 april 2020, na een wilde politieachtervolging in Anderlecht, reed Adil, een jongen van 19 uit Kuregem, zijn dood tegemoet door na een korte achtervolging met zijn scooter frontaal op een politieauto in te rijden.

Aan de reacties op verschillende websites en social media te zien, legt een groot aantal mensen meteen de schuld bij de jongen zelf, omdat hij was weggevlucht en dus waarschijnlijk wel "iets te verbergen" had. Het deed me voor de zoveelste keer beseffen hoe inherent racistisch en snel-door-de-bocht zo'n denktrant is. Er wordt met geen woord gerept over de systemische oorzaken van dit soort incidenten.

Ik heb in de 20 jaar tijd waarin ik in Brussel woon, weinig positieve evoluties gezien ten aanzien van de zogenaamde probleemwijken en de achtergestelde jongeren die daar leven. Ik merk de laatste tijd wel vaker de overeenkomsten met Zuid-Afrika ten tijde van de Apartheid. We leven in een racistisch land, zonder gerechtigheid en zonder vrede, en de spelregels zijn niet dezelfde voor iedereen. De media geeft zelden een context bij het hoe en waarom er in België sinds de jaren '60 mensen van andere origine eigenlijk werken en verblijven. Deze nieuwe Belgen bouwden mee ons land uit tot de vette welvaartstaat die ze nu is, rijden al jaren met onze Lijnbus, halen soms onze vuilnis op of werken in de zorgsector, bedienen ons in supermarkten...

Maar ook al zijn ze dan economisch perfect geïntegreerd, sociaal en cultureel maken ze voor de Belgen deel uit van een andere, onbekende wereld. Ze maken integraal deel uit van onze samenleving, maar blijven nog te vaak onzichtbaar op TV, radio en reclame. Die mensen lopen hier al bijna vijftig jaar rond en we beschouwen ze nog altijd als vreemdelingen.

De Belg kent de Arabier niet, heeft er een beetje schik van, en klaagt dat "al die vreemdelingen" zich maar moeten aanpassen zonder de moeite te doen om deze nieuwe Belgen beter te leren kennen. Ik kende Adil niet, maar de reacties zijn tragische dood zijn zeer herkenbaar. Zo ken ik de Vlaming, een beetje achterdochtig, koud, en dom. Ergens diep dat Vlaamse zelfbewustzijn bestaat er een fijne grens, die van een denkkader dat z'n beste tijd heeft gekend. En die grens wordt voortdurend overschreden door een gebrek aan kennis van de ander.

Een ongeluk komt nooit alleen

Dit was een ongeval dat vermeden had kunnen worden. Tegelijk was het onvermijdbaar dat dit nog eens ging gebeuren, met dank aan de opjaagdrift van de politie. Als je ergens op jaagt, is het logisch dat er slachtoffers vallen. Hoe zouden wij reageren als we opgejaagd werden als een dier? Ben je automatisch schuldig als je van de politie wegvlucht? Is de vis schuldig als ie opgegeten wordt door een haai? Blijven enkel onschuldige mensen die de regels volgen, rustig staan bij een politiecontrole? Of zit er iets meer achter, iets dat ervoor zorgt dat sommige mensen exact dezelfde regels kunnen overtreden terwijl ze al dansend selfies nemen met agenten *on duty*? Zouden die tientallen jaren wanbeleid en geïmporteerde agenten die maar weinig voeling hebben met de problematiek in de Brusselse "probleemwijken", daar iets mee te maken hebben?

> **"We leven in een racistisch land, zonder gerechtigheid en zonder vrede, en de spelregels zijn niet dezelfde voor iedereen.**

Ni oubli, ni pardon

Op 10 april 2020, na een wilde politieachtervolging in Anderlecht, stierf Adil door frontaal op een politieauto in te rijden.

PHOTO BY **PIETER GEENS**

> **“Net als opgejaagde beesten rest hen nog slechts twee opties: vechten of vluchten.**

Peter Beda

Peter Beda studeerde in 2000 af als vergelijkende cultuurwetenschapper met een audio-documentaire over Molenbeek, tuimelde daarna in de communicatiewereld en bleef actief in de wereld van radio en muziek.

En toch blijft de meest voorkomende reactie: *“Hij had niet moeten vluchten, het is een triest ongeluk, maar het is een beetje zijn eigen schuld. (...) Als je de regels respecteert, gebeurt zoiets niet.”*

Deze feitelijke onzin werkt op mijn zenuwen, want de regels zijn niet dezelfde voor iedereen. Er zijn de geprivilegieerden, zij die niet voor de politie hoeven weg te rennen, zij die rustig blijven, zij die dit soort artikels kan schrijven, zij die de regeltjes weten te omzeilen zonder fatale gevolgen. *De échte Belgen, quoi.* En dan heb je die gasten, afou. Elke dag opgejaagd als beesten door opgefokte agenten. In de straten waar ze wonen, waar hun familie leeft, waar ze dagelijks rondhangen. Net als beesten rest hen nog slechts twee opties: vechten of vluchten.

Spijtig, dat zo weinigen de empathie hebben om zich in te leven in hun wereld, en liever vanuit hun knusse, bekrompen denkkader dit soort te vermijden drama’s vakkundig veroordelen. Een onvolledig, verkeerd denkkader dat hun verdraaide visie op de werkelijkheid vormt.

Een realiteit die moreel fout, crimineel bevooroordeeld en inherent racistisch is. Al meer dan 20 jaar waarschuwen specialisten en rapporten, en vooral de populaire cultuur, ons voortdurend dat we op een tikkende tijdbom leven. Luister eens aandachtig naar de teksten uit de hip hop muziek van de jaren ’90 tot nu, om de stemmen te horen van vergeten jongeren uit de ghetto’s en probleemwijken. Specialisten die ons waarschuwden voor rampspoed, die niet gehoord werden en geen middelen kregen, doet dat een belletje rinkelen?

De schuldenlast is enorm en ligt bij de nationale politiek, de lokale beleidsmakers én de mainstream media die hun boodschap ondersteunen.

Eén van de onverwachte gevolgen van het Coronavirus en de daarbijhorende inperkingsmaatregelen, is dat de tijd even lijkt stil te staan.

Deze stilte brengt sommige pijnpunten in onze maatschappij naar boven en legt de systemische oorzaken bloot van een dolgedraaide economie, een uitgeperste “cultuurindustrie” en een ongelijke sociale structuur. Zonder de smog en de vervuiling wordt alles zichtbaar. Het is tijd om wakker te worden en ons morele kompas terug te vinden. Tijd om het kader waarin we leven, redeneren en oordelen, in vraag te stellen — en niet om hier en daar wat issues te *tweaken*, maar om grondig de dingen te veranderen.

PHOTO BY **PIETER GEENS**

Jusqu'ici tout va bien

Adil is er niet meer, en de jongeren uit Kuregem en andere *quartiers* krijgen zelden een stem. De bewoordingen in de media zitten op zich al vol met vooroordelen. Door ze te bestempelen als relschoppers, schep je zelf het probleem dat je beschrijft. Er is geen drugsmaffia die de straten gaat overnemen. Dat is een paniekerig waanidee dat niet zou misstaan in een *hate-speech* van Bart De Wever.

Maar dit zijn wél de verhalen die we lezen in de pers, die met klem door politiekers beaamt worden, en die *naturellement* doorsijpelen in online comments van de bange banke Belgen. De thermometer werkt goed, de temperatuur stijgt, de meningen worden uitgelijnder. Waar een virus al niet goed voor is.

Geen tijd voor nuance of aandacht voor de mogelijke verantwoordelijkheid van de politie en het jarenlange wanbeleid. Hier geen slachtofferhulp of bezorgdheid om mogelijke psychologische gevolgen. Geen onderzoekscommissie om uit te pluizen wie welke klinkerklank op welk moment verkeerd uitsprak.

Wat wel? Alle focus op de "criminele jongeren". Verontwaardiging, sensatie, vereenvoudigingen, smartphonefilmpjes en geweerschoten. *La Haine* maar dan in't echt. We volgen de foute profeten, en dankzij social media zijn er nu evenveel televisiekanalen als mensen met een Facebookaccount.

De politie heeft een taak, en dat is de burger te beschermen, ook tegen zichzelf. Het kan echt niet dat politieagenten nu de slachtofferrol gaan spelen met Sven Mary als woordvoerder. Dat is de feiten op zijn kop zetten. Er is een jongen gestorven, een familie verwoest en een buurt getraumatiseerd. Nog maar een keer. Daar zit meer achter, dat ziet iedereen. En dit gebeurt al 20 jaar lang. *La Haine* is een film uit 1995, en 25 jaar later is het ook weer *based on a true story.*

Advocaten en een onderzoeksrechter moeten nu de zaak op een objectieve manier oplossen en de feiten duidelijk maken. Ik betwijfel of het recht zal zegevieren. Maar we moeten blijven vechten tegen het denkkader van een systeem dat ons vertelt dat de politie hier is om *iedereen* te beschermen.

> **"De temperatuur stijgt, de meningen worden uitgelijnder. Waar een virus al niet goed voor is.**

In Woluwe dansen agenten met corona-overtreders in brede tuinlanen, in Anderlecht worden ze in drukke straten opgejaagd tot de dood erop volgt. In Leuven dopen rijke studenten een zwarte medestudent de dood in, en ze gaan vrijuit. In Blankenberge ontstaat een vechtpartij en een hele bevolkingsgroep wordt gestigmatiseerd en de toegang tot het zeetje ontkend. Dat is geen gelijkheid.

En zolang er geen gelijkheid is, kan er geen vrede zijn. Dat is geen kwestie van een kamp kiezen of de schuld leggen bij de ene of de andere, dat is gezond verstand.

Hoopstad

Text by
Peter Beda

Collages by
Lazy Rebel

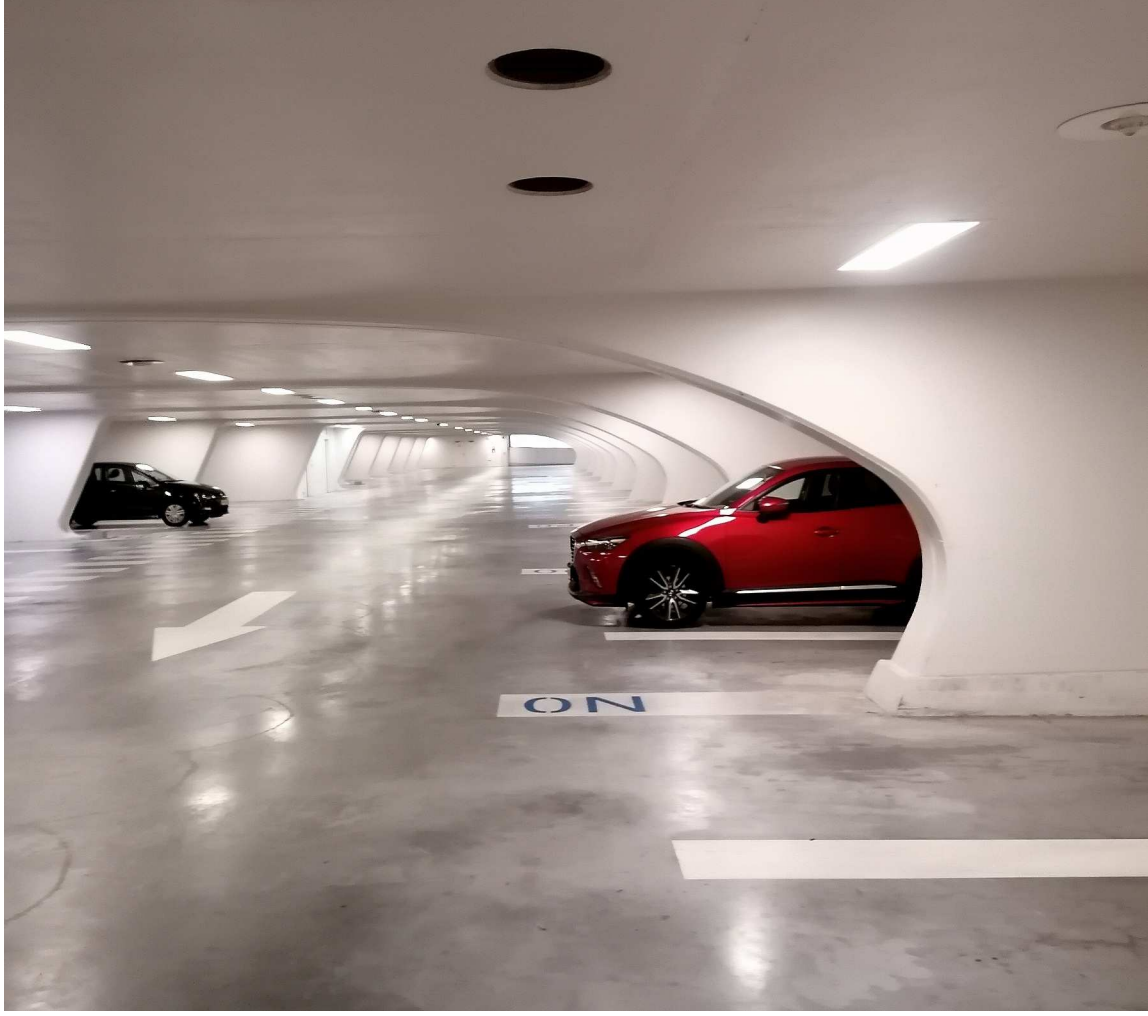

> **Wel veel Vlamingen, in dit park. Het zijn ze bijna allemaal, denk ik.**

Geen Marokkanen van dienst, vanavond?

Een feest met sfeer, zoiets. Zenuwslopende, inslaapwiegende muziek, groepen met Russische namen, die wat doen denken aan onze vergane glorie, onze nooit verwezenlijkte Heimat, Ons Vlaanderen in Brussel. De grootstad : sirenes, kleuren en geuren, vettige handen in de metro, prachtige vrouwen, exotische figuren, Afrikaanse culturen, wakkere ramadammen, een snuifje zon en veel lawaai, vluchtig oppervlakkig en diepgaand grootstedelijk. Niks voor gevoelige zielen, quoi. Je hoort Frans en Engels en Pools en Arabisch en alle talen praten, nooit niks anders gekend.

En dan plots, allemaal Vlamingen in een park niet te ver van het centraal station. Jeezes. Boerkes, ambtenaren, en dan die vrouwen, zie hoe lelijk. Dode poezen met stijve blikken, afgezwetste kaken, ingezakte borsten, wat een inteelt dragen kan.

"Ja maar gij zijt anti-vlaming, gij!"

Je woont in Brussel. Je doet maar wat.

Je hebt een lijstje met dingen erop geschreven, zaken die moeten gebeuren. Zelden is de dag dat er iets van komt. Isolatie, vervreemding. Schrijven over dingen die bijna gebeuren. Nee denken, Ja zeggen. Zo voelt het dan om langzaam gek te worden. Een sluipende ziekte die geen ziekte is, eerder een onhoudbare luciditeit. Maar je mag niet al te helder zijn in deze moderne wereld. Anders verveel je je snel.

Wel veel Vlamingen, in dit park. Het zijn ze bijna allemaal, denk ik.

"Is Dieter hier ook, is hij weer zat?"

Mijn verloren gelopen, in zichzelf pratende vrienden, ze weten wel beter. Hoor eens.

De twijfel in welke taal te schrijven, in het centrum van het land, zonder interesse voor politieke twistpartijen. Wel griezelig, zo af en toe een beeld uit de onderkant opvangen, een Zwart de Bever, zo uit de media-school gestapt, dik gebuisd en toch lekker alles winnen.

Debiliteit, het grof geschut. Als een mongool een stemming wint met domme praat en scheve blikken, argwanend voor elke tegenstander, de vijand nu zijn beste vriend. Wij zijn hier geboren meneer, en zij hebben alles nu. Op de lagere school hoort men applaus.

Het zijn dingen.

Imagined Realities

Messages from the Confinement Facility

Article by **Misunderstood Dreamer**
Collages by **Lazy Rebel**

Come on in, the door is open. Witness the downfall of everything you believed in.

The American dream is slowly coming to an end. Witness system failure on a global level. If the entertainment business has taught us anything, it's that capitalist propaganda is an imagined reality. Life isn't like a Hollywood movie. Life is real, movies are imagined. There is no such thing as the Economy, you fool. We have come full circle, and we will now auto-distrust, and eventually self-destruct as a capitalistic structure.

"There are no gods, no nations, no money, no human rights, no business corporations, except in our collective imagination. In the real, natural world, there are no legal fictions we call "limited liability companies". We have been living in a dual reality. On the one hand, the objective reality of rivers, trees and lions; and on the other hand, the imagined reality of gods, nations and corporations. As time went by, the imagined reality became ever more powerful, so that today the very survival of rivers, trees and lions depends on the grace of imagined entities such as the United States and Google."
-Yuval Noah Harari

Imagine if you could tell a virus that you're a limited liability person (LLP). In other words, you are not personally liable for your body's diseases or liabilities. If you die, you can just hit the restart-button, and play again. Now imagine that you've just been imagining all this bullshit and come to your senses: you are fucked. It's quite simple, really. If your body gets terminally ill, you will die. If you get a virus and things go haywire, thou shalt perish.

Now get this… In our imagined reality, which we call the Industrial Complex, the Capitalistic Economy if you will... somehow, these laws of nature do not apply. If your company goes bankrupt, and you had the intelligence to put the house and the car on your wife's name, you are homefree. The workers that worked for your company might become so poor they can't afford housing or food anymore, and THEY might die, sure. The pollution you caused by producing your goods might still kill trees and blacken rivers, shit happens. But you, the Manager, the Owner, the Businessman, the guy in that Armani suit? You can just create another company and start all over again. What kind of phantasy world is that? Where is the equality, the common sense, the spiritual or moral value in that reality? Yet this is the world we live in, the reality we love to hate and know to be imagined.

So now this virus is upon us, to remind us all of the objective reality of life. Yes, if we fuck up the planet, if we pollute and overpopulate and use up all its ressources, eventually we will die.

So what's left of all those beliefs today? What are the most important things we need right now as human beings, after only three weeks of confinement? Food, clothing, shelter, care, human contact… and culture. Of course, they had you believe there was a crisis in the music industry, in the cultural world, in the financial world…

They told the artists they had to rely on live concerts to make a living. Meanwhile, the industry found a new way to take the creations from your soul and turn them into sellable goods, as the profits from streaming and selling records didn't simply fade away, but went straight into the pockets of Big Corporations and their shareholders. They told the people they had to work harder for less, they told the politicians to save the banks, they told the hospitals to cut deeper — meanwhile profits soared and the very rich… got obscenely rich.

Where is that money now? Who's living in tiny appartments with no savings, no food, and hardly any health-care, and who's holed up in secured mansions loaded with guns and stuffed with toilet paper? I hate to say what's written on your face. You behaved, you craved and you thought you had it made. Your wild imagination will be your early grave. You know it. *You've been played like a slave.*

"What are the most important things we need right now as human beings, after only three weeks of confinement?

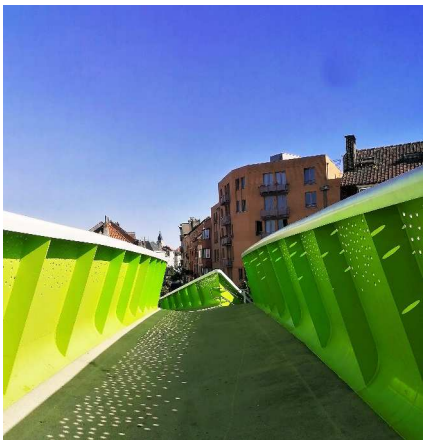

City Scene

I.
Abstract shit
convert legit
inate legal action
posing for a fraction
get a piece of the action
fragmentated
day and night sirenes
electric prostitution
contemplated billboard games
people play
in the centre of things
lies, fear
western hemisphere
weed and cash and other trash
stay discrete
smiling faces leave no traces
be a lot going on beneath
the code of the streets
seeking
psychiatric evaluation
in a diversity of places
unique fysique, expressions
only to be found in different
social cocoon-communities

II.
Step into the city scene
where masks hide age and death
vacuum smoke beauty
bading in radioactive tar
multi-racial scars
afro pharaoh pollution
garden botanic can't stand it
cerebral intersection
chasing clouds in sheepsclothing
as the wind
welcomes warm rain
incredible mind zone
from the ground up
incredible mind zone
fighting natural laws
incredible mind zone
animals without claws
dogs
will fight or share food for shelter

III.
Internet parasite
high insights
drawn to artificial submissions
eclectic rites of pure promiscuity
"Does anybody live in the city?"
Step into the city scene
a self-attracted universe
no velocity
no reasons left to leave
the beauty of blacks and blues
young Turks, Moroccan Jews
headwrapped Arab schoolgirl
Eastern beauty with a Western twirl
interracial intercourse, of course
mingle white lies with pale faces
rituals as absurd as religion
small-time thinking everyday
well, anyway
blind to facts, looking
to the right and left
and back again

IV.
Step into the city scene
the sky stays closed here
minds have no spatial thoughts
no motion in the shadow of secured
buildings
Europe as a continent
is closed, content and rigid
so unlike downtownamerica
where space is thinking
a void is a contemplation
and destruction equals creation
: ba da bing
boom bap
Step into the city scene,
the crowd, the traffic, the scenario
intense contact lense agression
we will survive
tribes, gangs, organised conventions
this is the anti-ark
where everybody boards alone
and
nobody leaves home his phone
where every night the last specimen
of human civilisation
attends the final party
with poor spunk quality
please police, protect me
as the city holds species endangered
yes master, no servant
gymnastic breakglancing
didn't realize it was a dance
until it was finished
diminished, lost
attitude indifferent
tombs of non-motion
Chinese warriors

V.
surprisingly, at the debt of the abyss
there is "akshun"
juggling verbs like Ishmael Butler
apocalyptic descriptions
of voluntary fictions
at your service like helicopters
on rooftops
naked upper body and rolling thighs
seeking exhaustion
bringing Athens the news of victory
as too many messengers seek
triumphantly senseless seeds
social media breeds the message
becoming the message
approaching the finish line now
save ass, delete
one love, disabled
the dream is over, yo
TV shows are
political programs
translated into grafitti:
I tag therefore I am
free resistance publicity
proof of existence
strange signs of weakness
anonymous achievements
evidence without purpose
under the surface
incorporated transportation
the fourth dimension is
a special effect
super infrastructure
excessive underground
speaker implosion

VI.
Step into the city scene,
the comedy of catastrophy
laugh at me I'm harmless
decadent superficial threats
laugh at me I'm heartless
every morning is a miracle
violent expressions
technical obsessions
common sense BMW buyer
there's no shame in human sacrifice
circulation roulette
we're all game
absorbed in impersonal roles
urban characters
ideal demonstrations
ethnic organizations
naïve mutations
morfologically moral
concrete hate
forms of wealth and power
puritan hygiene
misery
waste
vanity
but mostly useless yawning
the dawning of a new world
"Oui, je sens de l'amour toute la violence…"
darwinistic survivalism
from one timezone to the next
from departure to arrival
saliva frantic
transatlantic atmosphere
raising high eyebrows
the sun is coming up now
this city could burn me
-end of journey.

mano a mano

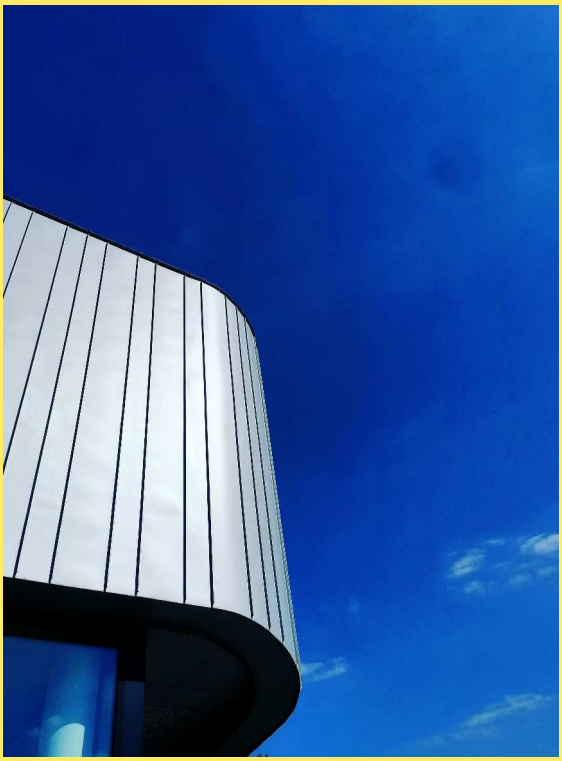

a documentary reporter
going places we all want to go
around the world (as you do)

visits mike, who ended up in guatemala
after his girl dumped him
he stayed and bought some jungle
now he's 35 and still has 160 countries to visit

neighbour maria tells mike he's like family to her
and also... she lost a child four months ago

we zoom in on our passionate reporter, and mike
telling us that his mother came to visit shortly after
as, having been through the same experience
of losing a child, it seemed like a good time
to visit and bond with maria

in a background camera corner we almost miss
maria, softly sobbing without tears
smiling through her emotions

now, the reporter says,
our time in the jungle has come to an end
mike will always have his wanderlust
and we are both extraordinary people
looking for utopia through our white glasses

◦

some people run past life, no matter where they are

so it seems

chilling and a willing and observing the hell
out of this

seems we're all slightly messed up
even more so than before

wednesday drinks
thursday thinks
friday I'm in parks
saturday comes and sunday goes

it's too dark too see the truth
and having to be home at 23:00
is not being free

doing what you like and what gives you
good energy
is becoming a forbidden fruit
and so it seems everything but our freedom
is to be consumed

nothing is normal anymore
eventhough
it's normal to know that
things weren't normal before

trapped inside a bottle
something always bubbles up
nothing is impossible
don't stop until you
drop

it's normal to feel
to go out and live
to smile and enjoy
to hide and go seek

paying attention
being with people

loving*

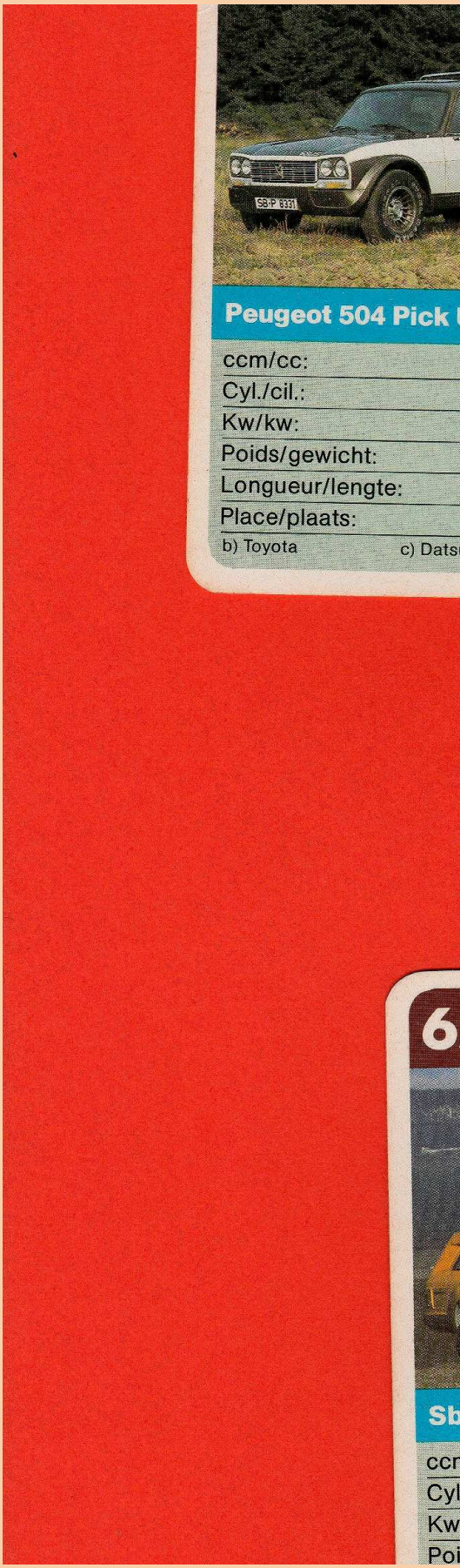

Up V 6

	2664
	6
	106
	1980 kg
	4,75 m
	2
un	d) Puch

7A D

BMW M1	Groupe/Groep: 5
ccm:	3212
Cyl./cil.:	6
CV/PK:	650
T/min.:	8500
km/h/u:	360
Poids/gewicht:	1025 kg

b) Porsche 935 c) De Tomaso d) Porsche 908/3

A CH

arro Windhawk

m/cc:	4973
./cil.:	8
/kw:	177
ds/gewicht:	1850 kg

HOM/FAM 2.0

Je suis un homme qui ne s'assume pas.
Tu es une femme qui ne suce pas.

Tu vois un peu, ce qui ne va pas ?

Black Jaune Rood

Slippin' into darkness, new wars for cold profit
to diffuse your attention to real problems out here
as the climate is changing, young minds are rearranging
all the people be marching, ready for a change
a whole new world order, get rid of these borders
evict all the hoarders, no more room for boarding
sniffing and snoring, repetitive, boring, negative wordplay
and you're still not listening, to what they have to say

T'es juste une tapette, qui suce la moquette
Paris c'est pas Saintklette, la vie pas de miettes
vazy sniffe tes petit' pètes, tu cherches les toilettes?
ah non, la ferme Ducon, c'est le citron dans le son
je gratte mes couilles, tout est bon dans la citrouille
je bois du gingé et je range mes affaires
Le message est claire, t'es trop vulgaire
si t'as rien à dire, mieux vaut se taire
on veut un nouveau monde, tout reste à faire

Niks nieuws onder de zon, de meeste views voor jan jambon
de hesp verzuurd, de huur te duur, ge weet de tijd zonder uur
commentaren bezwaarlijk gevaarlijk, bootje varen naar de zon
brussel is links, vlaanderen rechts, ik dunne darm, gij dikke klets
uw haat is de bron, mijn lief voor een gazon, nooit geen pardon
een wereld verschil, ge werkt of ge chilled, ge zaagt of ge drilled
willen of moeten ge kon het vermoeden, tis ni allemaal goe, gast
we proberen het tij nog te keren maar 't zit precies muurvast
politiekers verzieken en wetenschappers komen uit de kast
altijd te laat komen is nooit op tijd zijn, uw beleid is mijn overlast

Bruxelles

Bruxelles, ma belle...
jumelle, Jacques Brel
grisaille et étincelle
poubelle de chagrin
la haine, le métro, le matin
la glande sans espoir
la vision détournée
on se croise dans le noir, sans s'apercevoir
dans la lumière des bars, fêtard du soir
musique tragique d'une ville en phare
truc machin de brol, tu parles, c'est le bazaar dans les Marolles
plus haut, plus chaud, plutôt mignon tout ce pognon au Sablon
entre dans ma maison, une humeur pour chaque saison
la pollution des sons, la solution Ducon
tu bois, tu tombes, tu fumes, tu sombres
puis soudain, sorti de l'ombre..
un regard, un sourire
une femme, une fille
une flamme qui brille
elle dort beaucoup, ou pas du tout
elle est à vous, jamais à nous
cette ville tranquille et amputée
de mille histoires et une nuitée
Manneken Pis et le marché
Midi tant pis, c'est belle la vie..
fini la drague quand elle séduit
je suis Bruxelles, Bruxelles me suit.

WRITTEN BY **PIERRE CITRON**

Projet de l'homme

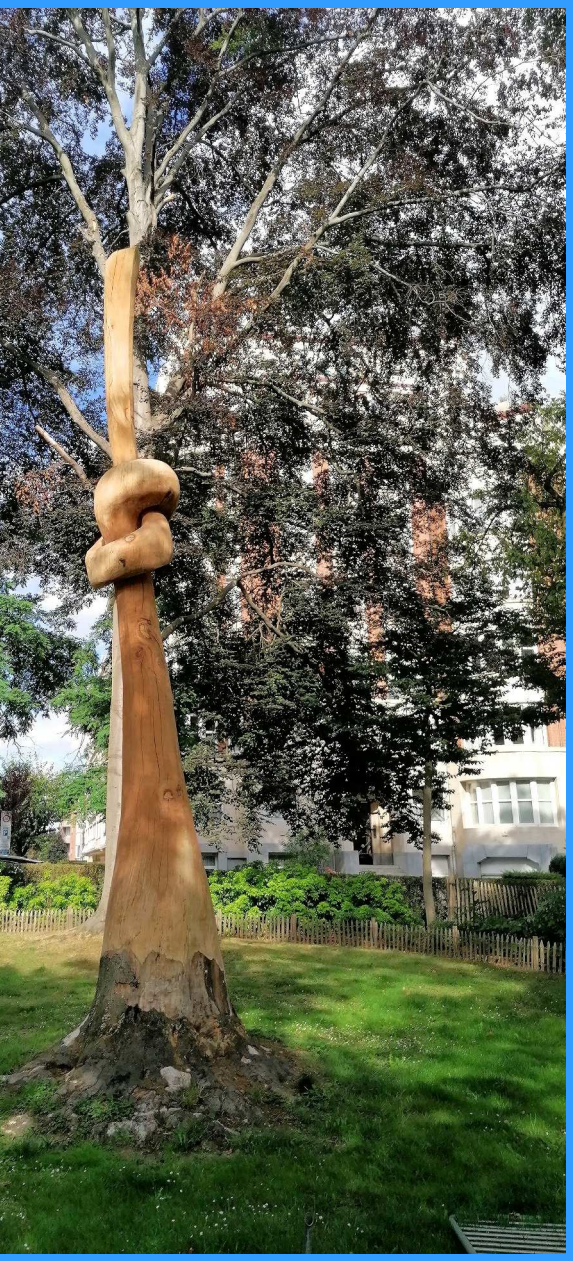

Je place mon step électrique où je veux
Je suis l'homme de l'avenir

Je m'en fous ce que les autres pensent
Je suis l'homme de l'avenir

J'ignore le va et vient
Je suis l'homme de l'avenir

Je déteste les gens autour de moi
Je suis l'homme de l'avenir

Je ne sais pas pourquoi je vis
Je suis l'homme de l'avenir

Je fais n'importe quoi
Je suis l'homme de l'avenir

Je me sens supérieur de toi
Je suis l'homme de l'avenir

Je cherche mais je ne trouve pas
Je suis l'homme de l'avenir

Je m'aime mais tu ne m'aimes pas
Je suis l'homme de l'avenir

Je te dis, ne me parle pas
Je suis l'homme de l'avenir

Je parle mais je n'en sais rien
Je suis l'homme de l'avenir

Je pleure quand tu ris
Je suis l'homme de l'avenir

Je sais tout mais je fais rien
Je suis l'homme de l'avenir

WRITTEN BY
PIERRE CITRON, DIRK ELST & JELLE DESMET-DETAILLEUR

Zomer

ik kan niks beloven, het zijn maar woorden
dromen van andere oorden, de zomer
we vormen letters woorden zinnen
je kan steeds opnieuw beginnen
zonder schuldgevoel geen excuses
alles moet veranderen
enkel zonder politiek kunnen we onze stemmen laten horen
vastlopen is niet vooruitgaan, dus maak er geen gewoonte van
iedereen heeft zoveel schrik om de wereld te veranderen
dat we er allemaal aan kapot gaan
dat is jouw mening, niet de mijne...
aanschuiven in de file in een Volkswagen Golf
buig je rug om beter de bevelen op te volgen
van geel naar zwart in een heilig schrijnend maatpak
onze generatie heeft niks anders gedaan
dan berichten posten zonder boodschap
je kan het allemaal zelf oplossen als je ergens in gelooft
de dood is een te zacht voorbeeld voor die machtspositie en een beter loon
niemand is onbreekbaar, Bart, je bent zo fake als je ouders zwart
wees niet zo enthousiast, zo zijn we hier niet echt
we willen naar het zuiden verhuizen, het weer is hier te slecht
vluchten of blijven, zwijgen of strijden, alles wordt gesloopt, niks is te vermijden
waar gaan we dat nu schrijven, de jaren vijftig zijn voorbij, allez da's spijtig

en in december, is het zomer